

Σήμερα, θα παρακολουθήσουμε την προβολή της δεύτερης ταινίας στον κύκλο των συναντήσεων της Ελληνικής Ψυχαναλυτικής Εταιρείας με τον Ελληνικό Κινηματογράφο, την ταινία 'Ακαδημία Πλάτωνος" του Φίλιππου Τσίτου.

Πριν δώσω τον λόγο στον κύριο Μπράμο που θα μας μιλήσει για την συγκεκριμένη ταινία και με ευκαιρία την προηγούμενη ταινία που είδαμε, το 'Ξενία' του Πάνου Κούτρα, θα ήθελα να επισημάνω ότι ο σύγχρονος κινηματογράφος είναι ένα εξαιρετικό παράθυρο στις νέες πραγματικότητες, στις συνεχείς ανασυνθέσεις και αναδημιουργίες της πραγματικότητας που δεν σταματούν ποτέ. Ο κινηματογράφος όμως ως ταινία-ατομική δημιουργία δεν είναι απλώς η απεικόνιση μιας καινούριας πραγματικότητας, είναι περισσότερο μια ανακατασκευή αυτής της πραγματικότητας που, ενώ χρησιμοποιεί τα θαυμαστά τεχνικά μέσα, κατευθύνεται προς και χρησιμοποιεί ως πρώτη ύλη το ψυχικό υλικό, τις εσωτερικές εικόνες, συναισθήματα και φαντασία, του δημιουργού της. Ο κινηματογράφος είναι το αντίστοιχο των ονείρων της νύχτας και, όπως τα όνειρα, εκτυλίσσεται μέσα στο σκοτάδι της μόνωσης από άλλα ερεθίσματα. Η διαφορά από τα όνειρα είναι ότι οι κινηματογραφικές ταινίες προσφέρονται για συλλογική θέαση και συλλογική ψυχική χρήση. Και φαίνεται ότι αυτή η συλλογική θέαση λειτουργεί εξαιρετικά στην κατεύθυνση της επεξεργασίας και νοηματοδότησης αυτών των νέων πραγματικοτήτων. Η συλλογική θέαση μας επιτρέπει μια μεγαλύτερη δεκτικότητα και τη δυνατότητα να αντέξουμε αυτές τις νέες πραγματικότητες. Να τις αντέξουμε λόγω της αισθητικής αξίας που, εν τω μεταξύ, έχουν αποκτήσει μέσα από την αναδημιουργία τους. Και αφού τις αντέξουμε, να μπορέσουμε να τις καταλάβουμε.

Μαρία Χατζηανδρέου